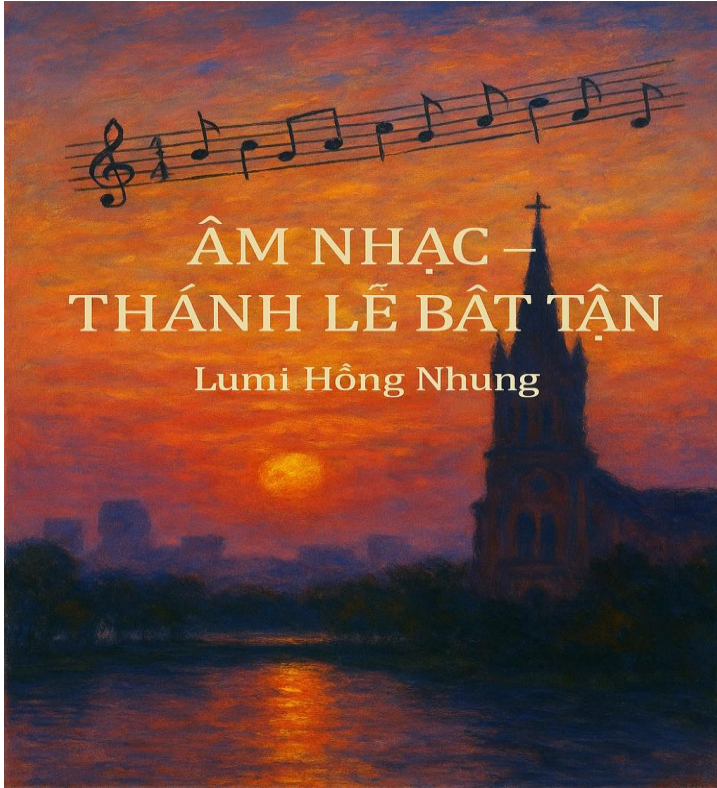

Âm Nhạc – Thánh Lễ Bất Tận

(Tản văn, Tác giả: Lumi Hồng Nhung)

Có những buổi chiều Sài Gòn như thế này, khi ánh hoàng hôn vừa chạm mái ngói, tôi nghe đâu đó một tiếng đàn guitar mộc, khẽ ngân như gọi một miền ký ức xa xưa. Bất giác, tôi thấy mình bước vào một “thánh đường” không vòm cao, không bàn thờ, không hương khói – chỉ có ánh sáng chảy qua từng phím đàn, và một nỗi an tĩnh len vào tim.

Âm nhạc, với tôi, chưa bao giờ chỉ là âm thanh. Nó là một nghi lễ. Một khi đã cất tiếng hát hay để mặc cho giai điệu lùa vào huyết quản, tôi như đang đứng trong Thánh Lễ – dẫu tôi không mặc lễ phục, dẫu bàn thờ chỉ là mặt bàn gỗ cũ, và nhà thờ là chính khoảng trời xanh trên cao.

1. Thánh lễ của tiếng hát và nốt nhạc

Có những sáng Chúa Nhật, tiếng thánh ca vang trong nhà thờ khiến lòng tôi mềm như sáp trước lửa. *Kinh Vinh Danh* ngân dài, và tôi thấy mọi phiền muộn trong tuần qua tan ra như khói. Ở đó, âm nhạc không chỉ là phần điểm trang cho phụng vụ, nó chính là nhịp thở của cộng đoàn, là đôi cánh đưa lời kinh bay cao hơn.

Nhưng ngoài những vòm cung nhà thờ, tôi cũng từng thấy thánh lễ diễn ra bên những giai điệu đời thường. Một đêm mưa, ngồi trong quán cà phê vắng, nghe một ca khúc của Trịnh Công Sơn – “*Xin cho tôi ngủ yên, xin cho tôi ngủ yên...*” – tôi chợt nhận ra mình cũng đang dự một thánh lễ, nơi lời ca là kinh nguyện, còn nhạc đệm là tiếng organ thâm thía của lòng người.

2. Khi âm nhạc mở cửa thánh đường nội tâm

Âm nhạc, thánh ca hay nhạc đời, đều có thể mở một cánh cửa. Có khi đó là cánh cửa mở ra niềm vui, cũng có khi mở ra một vùng ký ức đau đớn, nhưng bên kia luôn có ánh sáng. Tôi tin, bất cứ giai điệu nào – nếu lột bỏ khỏi nó những toan tính thương mại, dục vọng hay giả trá – đều có thể trở thành một nghi thức.

Bản *Ave Maria* của Schubert là một lời cầu nguyện được soạn thành nhạc. Nhưng bản *Yesterday* của The Beatles, nếu nghe trong một chiều lặng gió, cũng có thể là một lời thú nhận thánh thiện về sự mệt mỏi và khát khao chữa lành. Trong khoảnh khắc ấy, **thánh ca và nhạc đời cùng quỳ xuống bên bàn thờ vô hình của tâm hồn.**

3. Thánh lễ bất tận trong đời sống

Tôi đã bắt đầu tin rằng Thánh Lễ không kết thúc khi linh mục ban phép lành cuối lễ. Thánh Lễ thực sự tiếp tục trong từng bước chân ta, trong tiếng hát ru con của một người mẹ, trong tiếng sáo của một chàng trai chăn trâu trên triền đồi, hay cả trong tiếng nhạc rock mạnh mẽ của một ban nhạc đường phố – miễn là những âm thanh ấy chạm vào vùng sâu nhất của cái thiện trong ta.

Ở cuối sách Khải Huyền, có cảnh các thiên thần và muôn loài hát: “*Thánh! Thánh! Thánh!*” Không có bản tổng phổ nào ghi lại giai điệu đó, nhưng tôi nghĩ mỗi lần ta nghe hoặc chơi một bản nhạc bằng cả trái tim, ta đã nếm trước âm thanh vĩnh hằng ấy.

4. Sống như một bài hát dâng hiến

Có thể chúng ta không ai là nhạc sĩ vĩ đại, cũng chẳng phải ca sĩ nổi danh. Nhưng nếu mỗi lời nói là một nốt nhạc, mỗi cử chỉ là một hợp âm, và mỗi ngày sống là một trường đoạn – thì cả cuộc đời ta sẽ là một bản nhạc hiến dâng. Và bản nhạc ấy, nếu được chơi bằng tất cả lòng mến, sẽ không bao giờ tắt.

Vì thế, tôi gọi âm nhạc là **thánh lễ bất tận**. Bởi khi sống với âm nhạc như sống với sự thật và cái đẹp, ta đã biến mọi nơi thành nhà thờ, mọi giờ thành phụng vụ, và mọi khoảnh khắc thành một lời tạ ơn không dứt.